

Bến xe cuối đường

(truyenngan.com.vn)...Hình như Hương thích anh.

Chuyện đó thật là lạ!

“Này cô, cô ơi, cuối bến rồi, xuống thôi!”

Chung khẽ lay vai người con gái ngồi ở hàng ghế cuối. Cô nàng đang tựa đầu vào cửa kính ngủ ngon lành. Cô gái khẽ cựa mình, nhưng vẫn tiếp tục ngủ. Chung phải lay tới lần thứ ba mới chịu mở mắt.

“Ơ,... a,... đây là đâu?”

“Cuối bến rồi chứ đâu, xuống thôi.” Chung khẽ nói, rồi khoác balo lên vai, bước xuống bậc thềm về phía cửa ra.

Cô gái dường như giờ mới tỉnh ngủ và nhận ra sự thật xung quanh, cuống cuồng đi về phía Chung.

“Anh này, anh ơi!”

“Gì thế?”

“Ở đây bao lâu mới có xe đi ngược lại ạ? Em bị quá mất cả chục bến rồi.”

“20 phút. Ban ngày thì 10 phút, nhưng bắt đầu tối rồi lái xe đi ăn cơm.”

Chung xuống xe và cô gái theo sau. Kể ra thì cô gái ấy cũng khá xinh, khuôn mặt nhí nhảnh cùng mái tóc ngang vai cũng hơi tạo ấn tượng với anh. Nhưng hôm nay Chung đã có một ngày vất vả, mệt mỏi đến độ chỉ liếc nhìn cô gái rồi cắm cúi đi về nhà. Nhưng vừa đi được vài bước thì đã có tiếng gọi sau lưng.

“Anh ơi!”

Chung dừng bước, quay lại phía sau. Vẫn là cô gái ấy đang nhìn anh chăm chăm.

“Anh cho em hỏi,... ơ... xe sắp đi nó ở chỗ nào ạ?”

Chung chẳng nói gì, chỉ lẳng lẳng chỉ tay sang phía bên kia đường, nhưng lúc này chẳng có xe nào chờ ở đó cả.

Chung lại quay đi, lúc này anh chỉ muốn về nhà thật nhanh. Nhưng mới đi được vài bước thì có tiếng người chạy ở đằng sau. Tiếp theo đó là một giọng nói thật gần.

“Anh ơ!”

Chung lại quay lại, gương mặt hơi cau có, đằng sau anh vẫn là cô gái nọ. Cô gái đó từ lúc nào đã bước tới phía sau anh, nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt Chung đã đứng khựng lại, bối rối.

“Ơ,... anh có thể đứng lại một lát được không? Em thấy,... em thấy ở đây... hơi...”

Chung vẫn chăm chăm nhìn cô gái, hơi khó hiểu.

“... vắng vẻ.”

Chung nhìn quanh quất. Đúng là bỗng nhiên chỗ đứng chờ xe buýt chẳng có ai. Cũng phải, trời bắt đầu tối rồi, chẳng ai bắt xe từ đây nữa mà chỉ có người đi về. Mấy ông lái phụ xe không biết đã đi ăn ở đâu, chỉ còn thấy mỗi chiếc xe không mới về nằm im lìm trong bóng tối. Có khi phải đến giờ chạy, người ta mới trở lại.

Chung thấy hơi khó chịu. Đây mới chỉ là ngoại ô thôi, làm gì mà phải đến mức ấy. Nhưng thấy vẻ mặt ngượng ngùng của cô gái, bỗng nhiên anh lại thấy nếu bỏ cô ta lại thì đúng là chẳng đáng mặt nam nhi. Im lặng một lúc, rồi Chung cũng đáp:

“Ơ,... cũng được”

Chung tiến tới đứng cạnh cô gái ở chỗ chờ xe. Bóng tối từ lúc nào đã bao phủ khắp con đường nhỏ. Vài ngọn đèn không đủ để lấp đi những khoảng tối lớn. Quả là cũng làm cho người ta thấy không an tâm.

Năm phút trôi qua, vẫn chưa thấy bóng dáng chiếc xe sắp chạy. Chung và cô gái lạ cứ đứng im lặng trong cảnh tranh tối tranh sáng cạnh cột báo điểm dừng xe buýt. Sự im lặng bỗng nhiên trở nên ngượng ngùng. Cuối cùng, cô gái là mở lời trước.

“VẬY... anh học ở đâu ạ?”

“Anh học ở đại học X”

“VẬY Ạ? Em cũng học ở đây. Nhà anh ở đây Ạ?”

“...Ừ.”

“Cũng xa phết nhỉ, nhà em thì gần hơn, đến trường chỉ có hơn 30 phút”

“...Ừ.”

“Thế... anh tên gì?”

“Anh à? Anh tên Chung.”

“Em là Hương.”

“...”

“Thế anh học năm thứ mấy?”

“Anh năm thứ 3”

“Em mới có năm nhất. Có gì không biết em hỏi anh nha.”

“...Ừ.”

Cô gái lại im lặng. Có lẽ đã nhận thấy dáng điệu mệt mỏi và sự không hứng thú của Chung. Nhưng đúng lúc đó thì chiếc xe đã không biết từ đâu đi tới lù lù trước mặt. Cửa xích mở, và Hương bước lên xe, không quên ngoái lại nhìn Chung:

“Um... Cảm ơn anh!”

Chung chẳng đáp, lặng lẽ bước đi trở về nhà.

Ở trên xe, có một cô gái đang nhìn qua cửa kính theo bóng người con trai bên đường. Một thoáng buồn khẽ lướt qua khuôn mặt.

“Ơ,... anh Chung!”

Chung ngược mắt lên nhìn người mới gọi mình. Lại là cái cô gái tên Hương hôm trước. Anh liền tảng lờ như không nghe thấy.

“Anh Chung! Bơ em đây à?”

Hương nói rõ to, mấy người xung quanh bắt đầu nhìn chăm chăm đôi bạn trẻ.

“Ơ... ừ, chào em”. Chũng khẽ nói.

“Mình lại gặp nhau này, anh em mình có duyên phết nhỉ. Hôm nay anh lại đi học sáng à?”

“Ừm”

Chung bắt đầu thấy hơi khó xử. Trong khi Hương cứ bô lô ba la bên cạnh, thì lúc đó lại có mấy thằng bạn anh đi qua. Chúng nó còn làm bộ ý tứ tránh xa anh, còn không quên nhìn anh bằng con mắt tinh nghịch, rồi lại còn nháy mắt một cái. Kiểu này lại thành xì căng đan cho chúng nó trêu chọc mất thôi.

“Thôi có xe rồi. Anh đi đây, chào em nhé!”

Nói rồi Chung chạy biến lên chiếc xe vừa mở cửa. Lúc Hương kịp nhận ra thì chiếc xe đã đóng cửa đi mất. Cô nàng đành tiu nghỉu đứng chờ xe kế tiếp.

Lúc ấy, Chung đứng trên xe, bỗng nhiên thấy thở phào. Không hiểu sao, lúc này anh lại thấy khó ở như vậy.

“Ê mày, cái con bé đứng cạnh mày ở bến xe hôm nọ là ai thế? Người yêu à?”. Bảo bất chợt hỏi. Bảo là bạn thân của Chung, hai thằng chơi được với nhau kể cũng lạ, một thằng béo, một thằng gầy, một thằng ít nói, còn một thằng thì lại nói hết cả phần của người khác. Bây giờ đến Chung cũng chả hiểu tại sao lên đại học lại chỉ làm bạn được với đúng một người là Bảo.

“Không!”. Chung nói gọn lỏn, rồi lại cúi mũi vào quyển sách trước mặt.

“Tao thấy con nhỏ đó được đó, sao mày quen được nó vậy? Mày thích nó không?”

“Không!”. Chung vẫn không rời mắt khỏi quyển sách.

“Cái thằng này! Mày thật là... hết thuốc chữa. FA đến cả thế kỷ rồi mà còn bày đặt. Hay mày giới thiệu cho tao đi.”

Đến lúc này Chung mới ngược lên nhìn Bảo. Ông tướng Bảo đang tay chống cằm nhìn lên trần nhà với ánh mắt mơ màng. Điều bộ này của Bảo làm Chung suýt phì cười.

“Tao có quen nó đâu mà giới thiệu”

“Cái gì? Sao thấy mày với nó nói chuyện thân mật lắm mà?”. Bảo đột ngột thôi chống tay với đôi mắt mơ màng, quay sang nhìn Chung.

“Ày, tao mới gặp nó có hai lần thôi, quen biết gì đâu”. Chung nhún vai.

“Thật á? Mày cứ đùa.” Bảo nhìn Chung bĩu môi. Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh như đá của Chung, thì Bảo liền quay ra thở dài.

“Haizz, chán thật. Mong là em ý chưa có người yêu. Lần sau mày có gặp, nhớ mà gọi tao với nghe không?”

“Được rồi... bố ạ!”

“A, anh Chung!”

Chung vừa mới thoáng thấy Hương xuất hiện ở bến xe buýt đã vội lẩn vào đám đông, nhưng không kịp. Hương đã nhìn thấy.

“Không hiểu con bé này có phải người máy không nữa, nói như cái máy, mắt cũng tinh như máy luôn”. Chung vừa nhủ thầm, vừa khó khăn quay mặt lại, giả bộ một nụ cười.

“Em đấy à.”

“Vâng, hôm nay em lại học chiều, giống anh này. Hi hi. Trùng hợp nhỉ.”

“...Ừ”

“Mặt anh bị sao vậy? Sao lại có vết mực thế kia?”

“Hả? Mực á?”. Chung vội hỏi. “Thôi chết, lúc nãy ra chơi mình ngủ một lúc, thế mà thằng Bảo béo đã vẽ lên mặt mình rồi sao?”

“Vâng, để em chùi cho!”. Nói rồi Hương đưa tay lên má Chung chà nhẹ. Nhưng Chung đã vội gạt ra.

“Thôi để anh tự chùi!”. Chung gắt gỏng. “Nhất định mai mình sẽ cho thằng Bảo một trận!”

“Vẫn còn kia.”. Hương khẽ nói rồi cười khúc khích.

Chung lấy tay chùi mạnh vào má, chẳng biết đã hết mực chưa nhưng mà má Chung đã bị chà đến đỏ ửng. Chắc là mặt một chàng trai một bên trắng, một bên đỏ trông nực cười lắm, thế nên Hương đứng bên cạnh cứ cười mãi không thôi. Dần dà, má bên kia của Chung cũng đỏ dần. Chẳng hiểu sao Chung thấy ngượng chín cả mặt...

“A, anh Chung! Lại gặp anh nữa rồi. Hi hi”

Lần này Chung cũng không trốn được. Chẳng hiểu sao mấy hôm nay cứ hôm nào đi về là lại gặp Hương. Cô nàng này thoắt ẩn thoắt hiện, hành tung cứ bí ẩn làm sao ấy. Cứ lúc nào anh không để ý là lại xuất hiện ngay trước mặt. Cũng may hôm nay tâm trí anh đang đầy ắp những suy nghĩ về bài tập đang làm, nên anh cứ giả ngơ trong khi bên cạnh Hương vẫn nói như cái máy.

Kể cũng lạ, cái cô Hương này, mới gặp nhau có mấy lần, vậy mà cứ làm như quen thân lắm, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới biển, anh thích cái này không, em thích lắm, bla bla bla... Chung bắt đầu cảm thấy phiền phức, chẳng qua là anh quá lịch sự để nói thẳng với Hương thôi...

Những ngày sau, Chung bắt đầu cảm thấy khó hiểu hơn khi ngày nào anh cũng gặp Hương. Làm sao lại có sự trùng hợp thế được? Anh học đan xen cả sáng cả chiều, vậy mà hôm nào tan học ra chờ ở bến xe là y rằng một lúc sau

Hương xuất hiện. Lúc nào cũng có vẻ như Hương vừa tan học vậy. Nhưng Chung thấy hơi vô lý. Anh bắt đầu muốn tìm hiểu về cô gái kỳ lạ này.

Lần đầu tiên, thay vì những câu “Ừ” liên tục, Chung đã tham gia vào câu chuyện của Hương.

Qua cuộc nói chuyện. Chung phát hiện ra một điều quan trọng.

Hương... không bình thường.

Ờ thì tất nhiên là mọi thứ đều bình thường, ngoại trừ... những thứ không bình thường.

Hương khác hoàn toàn những cô gái mà anh đã từng biết. Kể cả những cô gái anh có thể tưởng tượng. Anh cũng chẳng biết là khác điều gì, chỉ biết là... khác.

Suốt buổi tối hôm ấy, Chung cứ suy nghĩ về phát hiện mới của mình.

“Có khi, có một người đặc biệt như vậy làm bạn cũng vui”

Chung nhủ thầm, và chẳng biết từ lúc nào đã tiếp đi.

Thời gian cứ trôi đi. Chung cũng quên bém mất lời hứa giới thiệu với Bảo. Cho đến khi...

“Mày... đúng là đểu, nói như thế rồi mà chẳng giới thiệu với tao.”. Bảo bỗng đập bộp vào lưng Chung.

“Cái gì?”

“Mày đấy, lần trước tao đã nói thế rồi, vậy mà mày vẫn không chịu giới thiệu tao với Hương à?”

“Ờ,... mà,... mà sao mày biết tên nó?”. Chung tròn mắt nhìn thẳng bạn.

“Haizz, đúng là chờ mạ thì má sưng. Chờ được ông giới thiệu thì có mà đến mùa quýt, tôi tự làm quen được với em ý rồi thẳng đếu ạ”. Bảo đáp, gương mặt lộ rõ vẻ đắc thắng.

“O,... vậy à. Đấy, thì mày tự làm quen được rồi, cần gì tao”

“Xì. Nó cứ loanh quanh bên ngoài lớp mình lúc này, thấy thế tao mới ra hỏi thăm. Nó hỏi có phải anh Chung học lớp này không. Tao mới bảo là: đúng rồi, anh là bạn anh Chung đây. Thế thì mới làm quen được với nó đấy.”

“Ừm”. Chung ồm ồm, trong khi Bảo vẫn lườm Chung bằng ánh mắt khó hiểu.

“Thôi đi, lại còn giấu nữa. Khai mau, mày với nó là người yêu bao lâu rồi? Hả?”

“Sao cơ? Người yêu á? Mày nói linh tinh cái gì thế?”

“Nó nói với tao thế mà.”

“Hả? Nó nói vậy á?” Chung trở mắt ra nhìn Bảo, không tin vào tai mình. Sao Hương lại làm vậy?

“Ừ, nó nói thế đấy. Mày chết. Khao mau, không thì đừng có trách.”. Bảo bắt đầu phá lên cười, trong khi Chung vẫn ngồi bần thần. Chút cảm tình với Hương mới nhen nhóm trong Chung nay đã vụt tắt. Hương đúng thật là rắc rối.

“A, anh Chung!”

Hương lại xuất hiện khi Chung vừa mới ra tới bến xe. Nhưng lần này Chung thấy khó chịu thật sự. Có lẽ anh nên nói thẳng với Hương.

“Anh này, hôm nay em gặp...”

“Hương này!”. Chung ngắt lời Hương.

“Anh nghĩ anh nên nói thẳng với em... Chúng ta mới quen nhau không lâu, và anh không nghĩ là mình giống như những gì em nói với bạn anh. Chúng ta không... yêu đương, hay gì gì đó như em nghĩ đâu. Thậm chí anh và em còn chẳng phải bạn bè đúng nghĩa nữa, chỉ là quen biết thôi...”

“...”

“Anh chỉ muốn nói với em, lần sau đừng làm thế nữa. Em hiểu không?”

“Dạ nhưng...”

“Thôi anh về trước đây!”. Chung nói rồi chạy vội lên chiếc xe vừa mới đỗ. Không phải tuyến xe về nhà anh. Nhưng anh có thể bắt xe này, rồi đi một xe khác cũng được. Đi tuyến xe kia, có khi Hương sẽ lại đi cùng anh.

Chung nhìn qua cửa sổ, thấy Hương vẫn đang đứng lặng một chỗ, mặt cúi gằm. Chung quay mặt về phía trước, thấy hơi tội lỗi, nhưng nói thẳng như vậy sẽ tránh được những rắc rối về sau. Với anh, việc dây dưa với cô gái rắc rối này thế là đủ rồi. Yêu đương gì chứ!

Những ngày sau, anh chẳng còn gặp Hương nữa. Có lẽ, việc nói thẳng với Hương đã có tác dụng. Chung mừng thầm. Vậy là từ nay anh sẽ chẳng còn phải gặp cô gái phiền phức nói nhiều ấy nữa.

Nhưng những lần về nhà mà anh nghĩ sẽ chỉ như quay về thói quen cũ lại bỗng tẻ nhạt một cách đáng sợ. Có Hương bên cạnh nói liên tục, tuy anh chẳng để tâm hay nghe hết những lời nói ấy, nhưng ít ra anh còn cảm thấy cuộc sống đỡ buồn chán. Mới vậy mà đã hai tháng đi cùng Hương.

Đã sắp đến giáng sinh.

Mấy ngày nay trở lại với cuộc sống trước kia, Chung thấy mệt mỏi một cách khác thường. Hôm nào anh cũng ngủ gật trên xe đến tận bến cuối – bến của nhà anh. Có lẽ đó là một trong những tác động của “bệnh không Hương” chẳng? Chung bỗng thấy trước kia, ngày nào về nhà anh cũng mệt mỏi, vậy mà mấy hôm đi cùng Hương. Có lẽ do cô nói nhiều quá làm anh chẳng thấy buồn ngủ gì cả.

Hôm nay Chung thức dậy sau một giấc ngủ dài trên xe buýt. Tuy nói là giấc ngủ dài nhưng chỉ là lơ mơ thôi. Anh vẫn biết khi nào là tới bến. Chung vươn vai, ngáp ngắn ngáp dài rồi lặng lẽ xuống xe. Về tới nhà, vừa quàng cặp xuống giường, Chung đã thấy điều khác lạ. Có thứ gì đó được nhét ở ngăn bên cạnh balo, chỗ vẫn thường để ô.

Đó là một gói nhỏ màu đỏ.

“Không biết ai đã nhét nó vào đó nhỉ?”. Chung nhủ thầm, khi bắt đầu mở cái gói.

Bên trong có một cái móc chìa khóa có hình mặt cười, và một tấm thiệp nhỏ.

Chung nhẹ nhàng mở tấm thiệp, những dòng chữ nắn nót này chắc chắn là của con gái.

“Xin lỗi vì đã làm phiền anh. Xin hãy coi đây là món quà tạ lỗi của em.”

Tấm thiệp không có chữ ký. Nhưng Chung biết nó của ai.

Anh khẽ thở dài. Cái mặt cười vẫn ngoác miệng một cách trơ trẽn trên tay anh.

Chẳng biết lúc đó Chung nghĩ gì, nhưng anh cũng móc cái mặt cười đó vào cặp.

Nhiều ngày sau đó Chung cũng không nhìn thấy Hương nữa. Cứ như Hương biến mất một cách bí ẩn vậy. Bỗng nhiên Chung thấy hơi hụt hẫng. Hình như anh còn chẳng biết Hương học lớp nào, hay những điều gì khác về Hương. Tất cả những lần trò chuyện đều là Hương nói, và hầu hết là về những chuyện chả liên quan, hoặc là về Chung. Hoặc có khi nào Hương cũng nói về mình, nhưng có lẽ lúc đó Chung cũng chẳng để tâm nghe.

Chung đang bước chậm rãi, chìm đắm trong suy tư, thì bỗng có vật gì đó đập vào đầu, anh ngã chúi về phía trước và ngất đi...

...

Chung mở mắt. Đầu vẫn còn choáng váng. Nhưng mọi thứ đã đang hiện rõ dần. Có một gương mặt đang nhìn chăm chăm anh.

Đó là Bảo.

“Mày tỉnh rồi à?”

“Ờ,... tao đang ở đâu đây?”

“Mày làm mẹ mày với tao sợ hãi cả mặt. Ngất đi lâu quá cơ.”

“...Sao tao lại ngất thế?”

“Tao cũng chả hiểu mày đi đứng kiểu gì, đi qua chỗ đang xây nhà, lúc ấy bỗng nhiên có thanh gỗ bị lật, mấy người ở đấy kêu rồi mà mày cứ ngơ ngơ, thế là nó đập vào đầu mày xong rồi mày nằm đây chứ sao.”

“VẬY,... vậy à?”

“Chỉ bị nhẹ thôi, không sao cả, mẹ mày đi gặp bác sĩ rồi, chắc tẹo nữa là mày về được.”

“Ừm...”. Chung nhắm mắt lại, đầu anh vẫn còn hơi đau nhức. Cũng may là bác sĩ nói không sao.

“...Cũng may là lúc đấy Hương nhìn thấy mày, nó gọi cấp cứu xong gọi cho tao, nên tao gọi cho mẹ mày luôn.”

“Hương,... Hương á? Thế em ý đâu?”. Chung nghe thế liền cố gượng ngồi dậy.

Bảo nhìn ra cửa, rồi đáp:

“Chắc là về rồi, lúc nãy thấy mày tỉnh, cô ấy liền đi ra ngoài luôn.”

“Ừ,... thôi.”. Chung lại nằm phịch xuống, vẻ mặt thất vọng thấy rõ. Anh mong đợi điều gì? Có lẽ là nhìn thấy Hương chẳng?

Bảo liếc nhìn Chung ái ngại, rồi nói:

“Mà thôi, mày đã định đi cùng ai hôm prom trước tết chưa?”

“Ờ,... chưa.”

“Tao có rồi đấy. Ha ha. Chuyển này cho mày hít khói.”

“VẬY à?... Ừ!”

“Biết là ai không?”

“Ai?”. Chung uể oải đáp lại. Anh thật sự chẳng quan tâm đến cái prom đấy lúc này.

“Hương đấy. Ha ha. Giờ tao với Hương là một cặp rồi. Thế nên cô ấy mới biết số tao mà gọi chứ.”

Chung vừa mới nằm xuống lại vội ngẩng dậy, nhưng cái đầu đau nhức đã kéo Chung trở lại.

“Cái... Ờ, thôi chúc mừng mày.”

“Cũng nhờ mày cả. Không có mày sao tao quen cô ấy. Đúng không?”

“...Ừm, thế,... hôm nào nhớ khao tao đấy”. Chung nói, nhưng trong giọng nói lại không có tí vui mừng nào như đáng nhẽ phải có.

Dường như Bảo cũng nhận ra hiệu quả của cái tin đặc biệt này không cao, nên đã đứng dậy đi về, bỏ lại Chung nằm đó suy tư.

Bảo với Hương là một cặp ư? Cũng phải, hai người họ tính nết giống nhau, cũng nhí nhảnh, nói nhiều, hợp nhau quá còn gì. Thế nhưng anh vẫn thấy có gì đó chùng xuống trong lòng. Lẽ ra anh nên vui mới phải. Chẳng bạn thân nhất của anh giờ đã có người yêu.

Nhưng,... nhưng đó lại là Hương.

Mà anh với Hương có liên quan gì đâu, có phải là người yêu như Hương nói đâu?

Anh cứ ngỡ Hương thích mình. Chứ nếu không sao Hương lại nhận là người yêu của anh trước mặt Bảo? Vài ngày không gặp, vậy mà... Tình yêu của họ đến thật chóng vánh.

Tại sao anh lại thấy khó chịu khi nghe tin ấy? Hay là anh đã thích Hương?

Không,... không đời nào. Anh không thể thích con bé lắm điều rắc rối ấy được. Ngày nào cũng nghe nó nói thế có mà điên...

Chẳng mấy chốc đã tới prom thường niên của khoa. Mấy ngày nay Chung chẳng để ý. Mãi đến gần ngày tổ chức mới đi đăng ký một chân tiếp tân.

Không phải là Chung không mời được ai đi cùng, hay muốn làm chân tiếp khách, nhưng anh bỗng thấy chán nản, không hứng thú. Chỉ bằng cứ đứng ngoài cửa đón khách, còn để mặc những người khác chơi bời bên trong.

Bảo thì lại trái ngược. Mấy ngày nay cu cậu phờn thấy rõ, lúc nào cũng hớn hớn, làm Chung nhìn mà phát ghét. Đó là cái cớ để mấy ngày nay Chung hay cau có gắt gỏng với Bảo. Tất cả chỉ vì “mặt mày hớn quá”. Lý do còn lại, không hiểu là Chung không nghĩ tới hay cố tình lơ đi, là Bảo sẽ đi cùng với Hương.

...

Đêm ấy. Chung mặc vest đứng ở sảnh cùng một hàng ngũ FA của BTC. Những sinh viên trong khoa ai cũng ăn mặc lộng lẫy, đi thành từng đôi hay túm tụm với nhau cùng vào. Khuôn mặt nào cũng vui tươi háo hức. Chỉ có Chung là ủ dột.

Bảo đã đến. Chung nhìn mà suýt phì cười. Tên béo này hôm nay mặc vest trông bảnh chọe đến mức phải làm người ta sốc. Bảo đã béo, còn làm bộ khệnh khạng bước tới. Chung đang định trêu chọc mấy câu thì bỗng đứng lặng. Đằng sau Bảo là Hương.

Hương hôm nay trông thật lộng lẫy trong bộ váy trắng, kín đáo và rất sang trọng. Nhưng có một cái gì đó khác khác mà Chung vừa nhìn bỗng chợt nhận ra.

Hương trông bẽn lẽn, e ngại nhưng duyên dáng đi sau Bảo. Đã lâu không gặp nên Chung thấy khác, hay là Hương hôm nay khác với những ngày thường – nói nhiều và rắc rối?

“Chào mày. Hê hê, tao vào nhé!”. Bảo nói lớn khi đi ngang qua Chung. Còn Chung thì vẫn đực mặt nhìn chăm chăm vào Hương. Cô nàng lúc này đang mân mê hai bàn tay, mặt cúi gằm.

Có lẽ Bảo thấy được cảnh tượng ấy, nên quay lại nắm lấy tay Hương kéo đi.

“Đi thôi em!”

Hai người họ đi khuất vào trong rồi, Chung vẫn còn đứng ngẩn ngơ. Từ lúc quen Hương, Chung chưa từng thấy Hương im lặng như thế lúc nào. Bao giờ trước mặt anh, cô cũng nói lia lịa.

À, trừ hôm đầu tiên. Hôm ấy là hôm duy nhất Hương nói ít.

Còn một điều nữa... Hương hôm nay thật đẹp. Những ngày trước lúc nào Hương cũng nói lia lịa, nên Chung cũng chẳng để tâm nhìn Hương làm gì. Lúc nào Hương cũng đứng bên cạnh rồi còn gì.

Chung thần thờ rời hàng, kiếm một hành lang vắng gần đó ngồi. Chưa uống một giọt rượu bia nào mà đầu óc Chung đã quay mòng mòng. Chẳng hiểu tại sao.

Có vẻ như, Bảo và Hương là một cặp thật.

Chung bỗng mỉm cười vu vơ. Cái tên lăm mồm béo ị ấy giờ cũng có người yêu, còn có trước cả anh. Làm sao mà hẳn có thể چرا được Hương nhanh thế. Hay người bắt đầu trước là Hương? Anh quả thật không hiểu. Mấy ngày trước, anh còn ngỡ Hương thích mình nên lảng tránh, còn khó chịu vì Hương tự nhận là người yêu anh. Vậy mà giờ đây nhìn Hương với Bảo, bỗng dưng anh lại thấy ghen tị.

Chung đã từng lảng tránh Hương. Vì Hương nói nhiều quá, hay Hương phiền phức quá, hay Hương ngày nào đi về cũng lẻo đẻo theo anh đến tận lúc xuống xe? Hay vì anh sợ một cô gái như vậy thích anh, một tình yêu chóng vánh quá, một tình yêu lộ liễu quá, trơ trẽn quá, chưa gì đã nhận là người yêu?

Mới có hai tháng. Nhưng anh không thể phủ nhận là cũng đã có lúc anh cảm thấy vui vẻ, cảm thấy... thích Hương. Dù những cảm xúc ấy chỉ thoáng qua, đó có lẽ chỉ là những rung động, chứ chưa phải là tình yêu.

Chung ôm đầu. Bỗng dưng chỗ bị đập hôm trước lại hơi đau đau.

Từ hôm đó anh cũng chưa gặp Hương để cảm ơn. Mà dù có gặp, anh cũng chẳng biết nói thế nào. Có khi nào những lời nói hôm trước anh nói với

Hương quá thô lỗ không?

Bỗng có một người ngồi xuống bên cạnh Chung. Chung nhận ra cái tấm thân béo ịch đó là của Bảo.

“Mày ra đây làm gì đấy?”. Bảo lên tiếng.

“Ờ... tao hơi văng đầu.”

“Có vậy thôi à?”. Bảo quay sang nhìn Chung. Có khi chiều ôm đầu lúc này lại làm lý do của Chung trở nên thực tế.

“Mày... với Hương... có gì không?”. Bảo ngập ngừng.

“Không!”. Giọng Chung bỗng trở nên dứt khoát.

“Mày... không thích Hương à?”

“TAO KHÔNG THÍCH!”. Chung bỗng nói lớn làm Bảo giật mình.

“Thế tao với em ấy thích nhau mà mày không cảm thấy gì à? Hồi xưa thấy chúng mày thân nhau lắm mà?”

“KHÔNG, tao chẳng thấy gì cả. Là nó cứ lẻo đẻo theo tao đấy chứ. Chúng mày thích nhau thì có liên quan gì đến tao đâu.”

“Không liên quan thật không?”

“Không liên quan gì cả. Tao thấy nó phiền phức bỏ xừ, cứ đi theo tao nói nhiều ời là nhiều. Nó yêu mày có khi tao còn phải cảm ơn mày ý!”

Bỗng có tiếng động ở góc hành lang, rồi có tiếng người chạy đi mất.

Chung đứng lên nhìn về phía ấy. Bảo cũng đứng hẩn dậy.

“Thôi chết rồi, nó theo tao ra đây.”. Bảo lầm bầm.

Chung lặng người đi, không nói gì. Anh đâu có ý nói những câu đó để cho Hương nghe được đâu.

“Mày,... đúng là hết thuốc rồi. Hương nó thích mày như vậy mà hôm trước mày lại nói thẳng vào mặt nó như thế à?”

Chung ngồi phịch xuống, liếc nhìn Bảo rồi nói:

“Mày với nó thích nhau con gì?”

“Haizz... Thằng ngốc này, tao với nó chỉ giả vờ thôi, hiểu chưa? Nó gặp tao, biết tao là bạn thân của mày thì nó mới kể là nó thích mày, nhưng mày không thích nó, lại còn nói nó này nọ nữa.”

“Thì nó chả tự nhận nó là người yêu tao còn gì?”

“Ày, đây là tao trêu mày thôi, nó đời nào dám nói thế. Mày ngu đến độ tin lời tao à?”

“Cái... Nhưng sao mày với nó lại phải giả vờ?”

“Thì... tao bảo là tao trêu mày chuyện người yêu kia, làm nó bị hiểu lầm, nên nó mới bắt tao phải đóng giả làm người yêu nó, để thử xem mày có thích nó không. Lấy công chuộc tội ý mà.”

“Ra là,... ra là tất cả từ mày mà ra à?”

“Thôi tao xin lỗi, mà mày cũng thích nó bỏ xừ còn làm bộ”. Bảo cười hề hề rồi vỗ vai Chung.

“Tao... tao thích nó bao giờ?”. Chung ấp úng.

“Thôi đi ông tướng, nhìn cái mặt mày là biết mày thích nó. Nó kể là nó thích mày từ lúc mới gặp cơ. Tình yêu sét đánh quá nhể. Ha ha. Nhưng mày cứ bơ nó. Nó còn đi điều tra cả lịch học của mày, rồi ngày nào cũng chờ mày về mới đi theo đấy. Nếu mà không phải hôm nào nó cũng đi theo mày, thì sao nó thấy mày bị cái thanh gỗ nó đập vào đầu được?”

“Nhưng tao...”

“Nhưng nhị gì. Mày có thích nó không, nói thật xem!”

“...Ừ, nhưng...”

“Thế đuổi theo nó đi thôi!”. Bảo vừa nói vừa hào hứng đứng dậy, nhưng Chung vẫn ngồi bần thần.

“Nhưng nó lỡ nghe được mấy câu lúc nãy rồi, giờ biết làm sao?”

Bảo nhìn thẳng bạn thân, thở dài:

“Ui xời ơi, giờ vài mảnh tình tò năn nỉ ỉ ôi suốt mướt vào. Thôi đi nào!”

Nói rồi Bảo kéo Chung đi về phía nhà để xe. Hương đã đi trước một lúc. Có lẽ giờ ra bến xe vẫn còn kịp.

Thế nhưng ở bến xe chẳng có ai. Có lẽ Hương đã lên xe về mất rồi.

“Thôi để tao đèo mày đuổi theo, rồi mày lên xe mà đi”. Bảo nói vội.

Chung liền leo lên sau xe Bảo. Rồi chiếc xe phóng vù đi.

Ngồi sau Bảo, Chung đắm chiêu suy nghĩ. Nếu có đuổi kịp và lên xe gặp Hương, thì anh sẽ nói với Hương thế nào? Rằng anh hoàn toàn không có ý như lúc nãy, rằng anh cũng thích Hương ư? Nói thế thì thô thiển quá. Làm sao để Hương quên đi những gì anh đã nói lúc nãy? Quên đi rằng anh đã bảo Hương là phiền phức, là lảm mồm?

Bảo tuy béo ục ịch nhưng mà tay lái thì lại lẹ như tay đua, chẳng mấy chốc đã lách qua cả phố xá đông đúc. Nhưng đi qua bao nhiêu chiếc xe vẫn chẳng thể thấy bóng dáng Hương đâu. Cuối cùng lúc bắt kịp một chiếc xe buýt, Chung nhìn lên thì thấy Hương đang ngồi ở ghế cuối, đầu dựa vào cửa sổ.

“Vây, chúc may mắn!”. Bảo nói lớn khi Chung bước lên xe ở điểm dừng kế tiếp. Cuộc rượt đuổi mất quá nhiều thời gian, đến khi Chung lên được xe thì đã chỉ còn vài bến là tới bến cuối. Hương đã lại bỏ mất bến nhà mình.

Chung đi thẳng xuống cuối xe, nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh Hương. Đúng như anh dự đoán, Hương đã lại ngủ quên. Bên dưới đôi mắt nhắm nghiền vẫn còn lưu lại những vệt nước lóng lánh.

Chung khẽ đặt tay lên vai Hương, định đánh thức cô dậy, nhưng nghĩ sao lại thôi. Bần thần một lúc, thay vào đó, anh nhẹ nhàng đẩy đầu cô dựa vào vai mình. Mùi tóc con gái bỗng chốc làm Chung cảm thấy xốn xang.

Nếu giờ Hương thức dậy, anh sẽ nói gì?

“Anh xin lỗi.”

Đó là câu đầu tiên, nhưng tiếp sau đó là gì, thì Chung không nghĩ ra.

...

“Anh xin lỗi vì đã nói với em những lời như vậy.”

Rồi sao nữa nhỉ?

“...Ừm, nhưng ý anh không phải như em nghĩ đâu. Anh thấy em phiền phức thật, em nói nhiều thật, nhưng điều đó làm cuộc sống của anh bớt tẻ nhạt đi rất nhiều. Anh phải cảm ơn Bảo, vì khi hai người yêu nhau thì anh mới nhận ra tình cảm của mình dành cho em như thế nào. Nói hai người yêu nhau không liên quan tới anh, bởi vì đó là sự lựa chọn của em. Anh đã nghĩ em thích anh, nhưng anh đã từ chối tình cảm đó, vì vậy em có quyền đi thích bất cứ người nào khác, kể cả là thằng bạn thân của anh...”

Chung chợt im lặng, chẳng biết phải nói gì nữa.

“Anh còn nói không thích em nữa!”

Bỗng có tiếng nói phát ra làm Chung giật nẩy mình. Hương bỗng ngồi thẳng dậy, lấy tay chùi nước mắt, rồi mỉm cười nhìn thẳng vào anh.

“Em...em... anh tưởng em ngủ rồi cơ mà?”

Hương đang hờn hờ nhìn anh, bỗng nhiên ỉu xiu, bĩu môi nhìn Chung:

“Từ lúc anh chạm vào em là em đã dậy rồi. Chứ không ai biết được anh sẽ làm trò gì?”

“Từ đấy em giả vờ ngủ à?” Chung thốt lên, viễn cảnh Hương thức dậy nghe

hết cuộc diễn tập của anh làm anh thấy ngượng chín cả mặt.

“Hi hi, còn câu anh không thích em thì sao?”. Hương bỗng nhiên đổi giọng. Chung bỗng nhìn thấy cô nhóc phiền phức nói nhiều trước đây xuất hiện trước mặt mình. Chỉ khác là mặt mũi vẫn còn lấm lem nước mắt.

“Ờ,... câu đó thì...”. Anh ấp úng.

“Thì sao?”

“Em có muốn đi với anh tới cuối đường không?” Chung tảng lờ, bỗng dừng nhìn ra ngoài.

Mặt Hương bỗng nhiên đỏ ửng. Dù ánh đèn trên xe lúc tối lúc sáng nhưng Chung vẫn có thể nhận ra điều này.

“Em... muốn”. Hương bẽn lẽn nói.

Nghe câu nói này, bỗng nhiên Chung phát hiện ra mình vừa bị hớ, anh lắp bắp sửa lại.

“Ý anh,... ý anh lúc này là đi tới bến cuối ý. Nếu không thì em xuống ở đây, đi về nhà đỡ mất thêm thời gian”.

Hương bỗng trở nên tiu nghỉu, vừa này cô cứ tưởng Chung tỏ tình.

“Em sẽ xuống bến cuối,... và anh nhớ đứng chờ cùng em đấy. Ở đó... vắng vẻ lắm”

“Nhưng mà muộn rồi đấy...”. Chung nói, giọng lo lắng.

“Đã là yêu thì em sẽ đi với anh tới điểm cuối cùng, cho dù phải quay trở lại có xa đi nữa...”. Hương vênh mặt lên, nhưng ngay sau đó lại quay ngoắt ra ngoài cửa sổ.

Chung quay sang nhìn Hương, khẽ mỉm cười. “Sẽ đi tới cùng dù quay trở lại có xa à?”. Cô bé này. Biết rằng tiếp tục thì có thể sẽ tệ hơn, vậy mà vẫn dùng tới chiêu cuối với Bảo. Đúng là... Hương đã đi tới cuối đường rồi. Nhưng bến cuối con đường đó lại có anh...

Chung tựa lưng vào ghế, thở phào. Vậy là anh đã bình thường hóa quan hệ với Hương. À không, làm sao bình thường được khi mà một phía là cô gái không bình thường. Anh đã nhận ra điều này từ lúc mới tìm hiểu Hương.

Điều khác thường của Hương so với các cô gái khác mà lúc đó anh nhận thấy, đó chính là: hình như Hương thích anh.

Chuyện đó thật là lạ!